

Arrest

nr. 188 567 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die de Russische nationaliteit heeft, vraagt op 8 december 2016 een inreisvisum aan op grond van richtlijn 2004/38/EG voor kort verblijf voor de duur van 90 dagen bij de Belgische ambassade te Moskou, Rusland.

Op 11 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering tot afgifte van het inreisvisum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Overwegende dat op datum van 08/12/2016 een visumaanvraag kort verblijf ingediend werd op naam van D.R. (...), geboren op (...)/1965, met als referent haar dochter D.R. (...), geboren op (...)/1987, gehuwd met C.S. (...), geboren op (...)/1978, van Nederlandse nationaliteit;

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende dat betrokkene zich niet kan beroepen op artikel 2, punt 2, d) van de richtlijn 2004/38/EG.

Betrokkene bewijst namelijk niet voldoende ten laste te zijn van haar Nederlandse schoonzoon, verblijvende in België.

Overwegende dat in huidig dossier geen tastbare bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk ten laste is van haar dochter en schoonzoon. Zo worden er documenten voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw geen werkloosheidsuitkering geniet noch afhankelijk is van de sociale zekerheid. Er worden daarentegen geen bewijzen voorgelegd met betrekking tot haar effectieve inkomsten.

Daarentegen worden er maar 6 overschrijvingen van steeds 200 euro voorgelegd voorafgaand aan de visumaanvraag van 08/12/2016 namelijk met de volgende data: 25/08/2015, 01/10/2015, 27/10/2015, 03/12/2015, 31/12/2015, 06/02/2016.

Hieruit blijkt duidelijk dat mevrouw wel degelijk eigen inkomsten dient te hebben gezien zij op basis van deze 6 overschrijvingen niet kan overleven, zeker gezien zij geen sociale zekerheid ontvangt, noch een werkloosheidsuitkering zou geniet. Tot slot valt op dat er sinds februari 2016 geen overschrijving meer werd uitgevoerd door de familie van mevrouw.

Bijgevolg kan de visumaanvraag van zijn/haar familielid niet beschouwd worden als een aanvraag op basis van de richtlijn 2004/38/EG gezien het karakter ten laste niet bewezen wordt geacht.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2; 5, tweede lid en 6 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13sexies d.d. 19.12.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

1.

Artikel 5 lid 2 luidt:

In de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie wordt de zinsnede “een inreisvisum overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001” uitgelegd als een door een lidstaat verleende machtiging, vereist voor een voorgenomen verblijf van in totaal drie maanden (Arrest van het HvJ van 14.04.2005 in zaak C-157/03, Commissie tegen Spanje). Het visum is alleen nodig om een lidstaat binnen de te reizen en is niet vereist voor het verblijfsrecht.

Verzoekster heeft duidelijk aangegeven dat zijn een inreisvisum wou om haar dochter en schoonzoon te vervoegen en later op de gemeente een verblijfsprocedure zou opstarten.

Verzoekster heeft bij de aanvraag een brief gevoegd waarbij duidelijk is aangegeven dat zij zich wenste te beroepen op art. 5 lid 2 RL.

Er werd hierbij eveneens verwezen naar de website van de DVZ.

Op de website wordt vermeldt dat het familielid dat de verwantschap aantoon met een EU-onderdaan het recht heeft om via een versnelde procedure binnen de 15 dagen een inreisvisum te krijgen om maximaal 3 maanden in het Rijk te verblijven. Het doel van de reis is irrelevant.

In casu geeft verwerende partij te voorbarig onderzocht of verzoekster al dan niet ten laste is van de referentiepersoon. Dit is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel omdat er is gehandeld met de eigen richtlijnen op de website.

Dit onderzoek dient pas te gebeuren indien verzoekster na haar aankomst een procedure gezinshereniging o.b.v. art. 40bis Vw. zou aanvragen.

Op de website wordt bovengaande bevestigd (https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/Familieleden_van_ee_n_burger_van_de_Unie_Richtlijn_2004_38_EG.aspx):

Familieleden van een burger van de Unie – Richtlijn 2004/38/EG

Update: 2015-10-14

Deze informatie is ook bedoeld voor familieleden van een onderdaan van de Europese Economische Ruimte en familieleden van een Belg die naar België terugkeert na meer dan 3 maanden legaal in een andere lidstaat van de Unie te hebben verbleven.

Familieleden van een burger van de Unie kunnen in België binnenkomen met een visum type C (kort verblijf), welk het doel en de duur van het voorgenomen verblijf ook zijn, op voorwaarde dat zij zijn

gedekt door richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

De lijst van de landen waarvan de onderdanen visumplichtig zijn en de lijst van de verblijfstitels die binnenkomst zonder visum mogelijk maken staan op de site van de Europese Commissie (http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/index_en.htm).

Dit visum type C wordt gratis afgegeven (de visumleges worden niet geëist bij de indiening van de visumaanvraag), in het kader van een versnelde procedure. In principe ontvangt u een beslissing binnen 15 dagen vanaf het ogenblik waarop u aantoont dat u bent gedekt door de richtlijn.

Indien de ambassade of het consulaat werkt met een privébedrijf dat de visumaanvragen in ontvangst neemt, zijn dienstverleningskosten verschuldigd. Als u deze dienstverleningskosten niet wil betalen, kunt u uw aanvraag indienen bij de post volgens de procedure die daar bestaat (openingstijden, afspraak maken, enz.).

Om deze tegemoetkomingen (gratis, versnelde procedure) te genieten, moet u aantonen dat u bent gedekt door de richtlijn als u uw visum aanvraagt. U moet dus de documenten voorleggen waaruit blijkt dat u reist samen met, of dat u zich voegt bij, een burger van de Unie die naar België reist of al in België verblijft, of een Belg die naar België terugkeert na gedurende meer dan 3 maanden legaal in een andere lidstaat van de Unie te hebben verbleven (dat wil zeggen, u moet bewijzen dat u begeleidt, of dat u zich voegt bij, een burger van de Unie, of een Belg, die zijn recht van vrij verkeer uitoefent of heeft uitgeoefend).

U legt ook de documenten voor die bewijzen dat u een familielid bent van deze burger van de Unie of deze Belg. Leg bij voorkeur gelegaliseerde/van een apostille voorziene en vertaalde documenten voor, om de behandeling van uw visumaanvraag te vergemakkelijken. De ambassade of de post kan immers eisen dat een document is vertaald, notarieel bekrachtigd, of gelegaliseerd, wanneer het origineel is opgesteld in een taal die de post niet begrijpt, of indien de post twijfelt aan de echtheid ervan.

Als u door de richtlijn bent gedekt, moet u geen documenten voorleggen die het doel en de duur van uw reis en uw bestaansmiddelen bewijzen. Dan hoeft u dus de vakken 19, 20, 31, 32 en 33 van het visumaanvraagformulier niet in te vullen.

De afgifte van een inreisvisum aan een familielid dat door richtlijn 2004/38/EG is gedekt staat niet gelijk met de afgifte van een verblijfstitel. Als u dus de bedoeling hebt om meer dan 3 maanden in België te verblijven, moet u een verblijfsaanvraag indienen bij het gemeentebestuur van de plaats waar u na de binnenkomst in België verblijft. Deze keer moet u bewijzen dat u alle voorwaarden voor een gezinshereniging vervult.

Als u niet door de richtlijn bent gedekt, lees dan de informatie over de voorwaarden voor de afgifte van een visum voor een kort verblijf in het Schengengebied, of over de voorwaarden voor een gezinshereniging.

Familieleden van een burger van de Unie – Richtlijn 2004/38/EG – Bewijsstukken
(Bijwerking 2015/10/15)

Deze informatie is ook bedoeld voor familieleden van een onderdaan van de Europese Economische Ruimte en familieleden van een Belg die naar België terugkeert na meer dan 3 maanden legaal in een andere lidstaat van de Unie te hebben verbleven.

Een familielid van een burger van de Unie die een inreisvisum (visum type C) aanvraagt met verwijzing naar richtlijn 2004/38/EG legt de volgende bewijsstukken voor:

- > een kopie van de identiteitskaart of van het paspoort van de burger van de Unie,
- > het bewijs dat de burger van de Unie naar België reist, of > het bewijs dat de burger van de Unie al in België verblijft, of > het bewijs dat de burger van de Unie een Belg is die naar België terugkeert na meer dan 3 maanden legaal in een andere lidstaat van de Unie te hebben verbleven,
- > het bewijs dat hij reist met, of zich voegt bij, deze burger van de Unie, en
- > het bewijs dat hij een familielid van een burger van de Unie is.

De naaste familieleden zijn opgesomd in artikel 40bis van de wet van 15/12/1980:

- de echtgenoot; - de vreemdeling met wie de burger van de Unie verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig aan een huwelijk in België wordt beschouwd; - de partner met wie de burger van de Unie verbonden is door een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap; - de bloedverwanten in neergaande lijn van de burger van de Unie en de bloedverwanten in neergaande lijn van zijn echtgenoot of partner, die jonger dan 21 jaar of te hunnen laste zijn, mits de burger van de Unie, zijn echtgenoot of zijn partner het recht van bewaring heeft en, bij gedeelde bewaring, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; - de bloedverwanten in opgaande lijn van de burger van de Unie en de bloedverwanten in opgaande lijn van zijn echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn; - de vader en de moeder van een minderjarige burger van de Unie, mits deze minderjarige te hunnen laste is en zij daadwerkelijk over het recht van bewaring beschikken.

De verre familieleden zijn opgesomd in artikel 47/1 van de wet van 15/12/1980:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft (feitelijk partnerschap); - de familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij het gezin van de burger van de Unie; - de familieleden die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

De familieband kan worden aangetoond door voorlegging van:

- het bewijs van het huwelijk; - het bewijs van het partnerschap dat als gelijkwaardig aan het huwelijk in België wordt beschouwd; - het bewijs van het wettelijk geregistreerd partnerschap; - het bewijs van het bestaan en het duurzaam karakter van de relatie (feitelijk partnerschap); - het bewijs van de afstamming (voor een bloedverwant in neergaande of opgaande lijn van de burger van de Unie, van zijn echtgenoot, of van zijn partner); - het bewijs van de verwantschapsband (voor een ver familielid van de burger van de Unie); - het bewijs van de leeftijd (voor een bloedverwant in neergaande lijn); - het bewijs dat het familielid ten laste is (voor een bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar, of een bloedverwant in opgaande lijn, van de burger van de Unie, van zijn echtgenoot, of van zijn partner); - het bewijs dat het familielid ten laste van een burger van de Unie was voordat deze burger in België aankwam (voor een ver familielid dat in het land van herkomst ten laste is); - het bewijs dat het familielid ten laste van de burger van de Unie is op het ogenblik van de visumaanvraag (voor een ver familielid dat inwoont bij de burger van de Unie in het land van herkomst); - het bewijs van te behoren tot het huisgezin van de burger van de Unie voor de aankomst van deze burger in België (voor een ver familielid dat inwoont bij de burger van de Unie in het land van herkomst); - een medisch attest van een ernstig gezondheidsprobleem (voor een familielid dat een ernstig gezondheidsprobleem heeft en de persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeft) - een document dat de reden geeft waarom de burger van de Unie de persoonlijke verzorging strikt moet geven aan de aanvrager (voor een familielid dat een ernstig gezondheidsprobleem heeft dat de persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeft)

Leg bij voorkeur gelegaliseerde/van een apostille voorziene en vertaalde documenten voor, om de behandeling van uw visumaanvraag te vergemakkelijken. De ambassade of de post kan immers eisen dat een document is vertaald, notarieel bekrachtigd, of gelegaliseerd, wanneer het origineel is opgesteld in een taal die de post niet begrijpt, of indien de post twijfelt aan de echtheid ervan.

Bovendien diende de aanvraag behandeld te worden binnen de 15 dagen. In casu werd de aanvraag ingediend op 08.12.2016 en dateert de beslissing pas van 09.01.2017, dus buiten de termijn van 15 dagen.

Ook om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2.

De schoonzoon van verzoekster bezit de Nederlandse nationaliteit. Nu de schoonzoon van verzoekster de nationaliteit heeft van één van de EU of EER landen is ze daarmee een EU/EER onderdaan. Een van de grondrechten in het EU-recht is het recht op vrij verkeer. Verwezen wordt naar artikel 2 richtlijn 2004/38 voor de definitie van familielid

2) "familielid":

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn; of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

Van vrij verkeer is sprake indien de EU/EER-onderdaan zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, of dit in het verleden heeft gedaan. Iedere burger van de Europese Unie die in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort heeft het recht het grondgebied van een lidstaat te verlaten om zich naar een andere lidstaat te begeven.

Voor familieleden van EU/EER-onderdanen en van onderdanen van Zwitserland die gebruik maken (of hebben gemaakt) van hun recht op vrij verkeer, geldt Richtlijn 2004/38/EG inzake visumvrijstelling of visumfacilitering voor familieleden van EU/EER-onderdanen.

3.

Artikel 6 van de Richtlijn 2004/38 Verblijfsrecht voor maximaal drie maanden

1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.

Verzoekster meent dat op grond van hetgeen hiervoor is naar voren gebracht een visum kort verblijf niet kan worden geweigerd en de beschikking waarin is geweigerd een visum te verlenen in strijd is met artikel 6 van de richtlijn 2004/38.

4.

Louter volledigheidshalve betwist verzoekster dat ze niet ten laste zou zijn van haar schoonzoon.

Dat de referentiepersoon toereikende en stabiele inkomsten heeft wordt niet betwist door verwerende partij.

Verzoekster heeft echter eveneens effectief aangetoond onvermogen en ten laste te zijn van de referentiepersoon. (STUKKEN 5-6-7-8)

Er zijn 6 bewijzen voorgelegd van nominale geldverzoeken naar het land van herkomst.

Ze heeft ook aangetoond dat ze niet werkt en dat ze geen werkloosheidsvergoedingen heeft.

Verzoekster legt ook een bewijs voor dat ze geen sociale steun geniet.

Het staat ook buiten kijf dat ze geen onroerende goederen heeft.

Onder deze omstandigheden volhouden dat ze niet ten laste is of dat ze niet onvermogen is tart elke verbeelding en is kennelijk onredelijk.

De bewering dat er sedert februari 2016 geen geld meer is verstuurd mist elke feitelijke grondslag, omdat er nog op 10.10.2016 geld werd verstuurd. (STUK8)

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 2 en 3 Wet 29 juli 1991;
- art. 2, 5, lid 2 en 6 Richtlijn 2004/38/EG;
- de materiële motiveringsplicht;
- het rechtzekerheidsbeginsel.

Uit een lezing van het inleidend verzoekschrift volgt dat verzoekende partij zich tevens op een schending van art. 62 Vreemdelingenwet beroept.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en art. 62 Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het visum diende af te leveren zonder tot een afhankelijkheidsonderzoek over te gaan. Verzoekende partij verwijst naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat het doel en de duur van het voorgenomen verblijf irrelevant zijn in het kader van een visumaanvraag ingediend op basis van Richtlijn 2004/38/EG. Voorts uit zij kritiek op het gegeven dat de aanvraag niet binnen de 15 dagen werd behandeld.

De kritiek van verzoekende partij mist juridische grondslag.

In casu heeft de gemachtigde geheel terecht vastgesteld dat verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf heeft ingediend, doch dat zij geenszins aantoonde ten laste te zijn van haar dochter en schoonzoon.

Daarbij wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht op het gegeven dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2004/38/EG valt.

Art. 2 Richtlijn 2004/38/EG stipuleert:

"Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1) "burger van de Unie": eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

2) "familielid":

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3) "gastland": de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen."

Terwijl art. 5, lid 2 Richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

"Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht.

De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven."

En art. 6 Richtlijn 2004/38/EG stelt:

"1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort."

Verzoekende partij diende op 08.12.2016 een visumaanvraag in op basis van Richtlijn 2004/38/EG in functie van haar dochter en de Nederlandse echtgenoot van haar dochter.

Om als rechtstreekse bloedverwant in de opgaande lijn van de echtgenoot of partner van een burger van een Unie beroep te kunnen doen op Richtlijn 2004/38/EG dient de rechtstreekse bloedverwant in de opgaande lijn aan te tonen dat hij/zij ten laste is van de burger van de Unie en haar/zijn echtgenoot.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot geheel terecht dat verzoekende partij dergelijke afhankelijkheid niet aantoonde.

Verzoekende partij legde slechts stukken voor waaruit blijkt dat zij geen werkloosheidsuitkering geniet en niet afhankelijk is van sociale zekerheid. De gemachtigde stelde terecht dat hij geen zicht heeft op het werkelijk inkomen van verzoekende partij.

Verzoekende partij legde voorts 6 overschrijvingen van om en bij de € 200,00 voor, doch de gemachtigde stelde terecht dat deze overschrijvingen te klein en niet regelmatig genoeg gebeurden om aan te tonen dat verzoekende partij afhankelijk is van haar dochter en schoonzoon. De gemachtigde stelde verder terecht dat de laatste overschrijving reeds van februari 2016 dateert zodat verzoekende partij wel degelijk andere inkomsten dient te hebben om in haar onderhoud te kunnen voorzien.

Verzoekende partij legt thans een bijkomende overschrijving uit oktober 2016 voor.

Dit stuk was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze overschrijving, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekende partij toonde ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet aan ten laste van haar dochter en de echtgenoot van haar dochter te zijn en kon zich dan ook niet dienstig op de Richtlijn 2004/38/EG beroepen.

Waar verzoekende partij naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst, laat verweerder gelden dat deze bepalingen nooit contra legem toegepast kunnen worden en dus niet tot de nietigheid van een in overeenstemming met de regelgeving genomen beslissing kunnen leiden.

Verweerder wijst ten overvloede op het gegeven dat de website uitdrukkelijk vermeldt dat "familieleden van een burger van de Unie in België [kunnen] binnenkomen met een visum type C (kort verblijf), welk het doel en de duur van het voorgenomen verblijf ook zijn, op voorwaarde dat zij zijn gedekt door richtlijn

2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden”.

De website vermeldt verder dat de vreemdeling “in principe een beslissing binnen 15 dagen [ontvangt] vanaf het ogenblik waarop u aantoonst dat u bent gedekt door de richtlijn”.

Verzoekende partij kan niet dienstig een schending van het rechtszekerheidsbeginsel opwerpen nu de website uitdrukkelijk de voorwaarde stelt dat de vreemdeling onder het toepassingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG moet vallen. Daar verzoekende partij in casu niet aantoonst onder deze richtlijn te vallen, maakt zij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing in strijd met art. 2 juncto art. 5, lid 2 en art. 6 Richtlijn 2004/38/EG zou genomen zijn.

Tot slot houdt verzoekende partij voor als zou zij wel degelijk ten laste zijn van haar schoonzoon.

Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het ten laste zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten dienen aan te tonen dat zij materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder verwijst hiervoor naar hetgeen hier boven is uiteengezet, met name dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht vaststelde dat verzoekende partij niet op de beperkte overschrijvingen alleen kan overleven en dus bijkomende inkomsten dient te hebben.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van het visum genomen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat

de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu een nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 2; 5, tweede lid en 6 van richtlijn 2004/38/EG.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Genoemde artikelen van de richtlijn 2004/38/EG luiden als volgt:

“Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1) "burger van de Unie": eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit

2) "familielid":

(...)

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

(...)

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

(...)"

en

“Artikel 5

Inreisrecht

(...)

2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht.

De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.”

en

“Artikel 6

Verblijfsrecht voor maximum drie maanden

1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 december 2016 een visumaanvraag indiende waarbij als hoofddoel van de reis werd aangevinkt “Inreisvisum Richtlijn 2004/38/EG”, voor de duur van 90 dagen, waarbij wordt gespecificeerd dat haar schoonzoon van Nederlandse nationaliteit de EU onderdaan is in functie van wie de aanvraag gebeurt. Het visum wordt geweigerd nu de verwerende partij meent dat de verzoekende partij, die een aanvraag indiende op grond van richtlijn 2004/38/EG, zich niet kan beroepen op artikel 2, punt 2, d) van genoemde richtlijn, meer bepaald omdat zij niet voldoende bewijst ten laste te zijn van haar in België verblijvende Nederlandse schoonzoon.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij voorbarig te hebben onderzocht of zij al dan niet ten laste is van haar Nederlandse schoonzoon, terwijl zij meent dat dit onderzoek pas dient te gebeuren na haar aankomst in België, waar zij een procedure gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet zou willen opstarten.

Deze redenering mist juridische grondslag. Artikel 2, 2), d) van richtlijn 2004/38/EG - zoals hoger geciteerd - voorziet dat als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd de ascendenten van de Unieburger of die van de echtgenoot die te hunnen laste zijn. De verwerende partij diende aldus - zoals zij blijkt de motieven van de bestreden beslissing deed - over te gaan tot een onderzoek naar het administratief dossier van niet ten laste zijn van de verzoekende partij van haar Nederlandse schoonzoon. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Aangezien de verwerende partij concludeerde dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van haar schoonzoon, kon zij terecht besluiten dat de verzoekende partij niet dienstig kon beroepen op richtlijn 2004/38/EG.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij wel degelijk ten laste is van haar schoonzoon, en wijst zij opnieuw op de naar aanleiding van haar aanvraag voorgelegde stavingsstukken, waaromtrent de verwerende partij in de bestreden beslissing echter het volgende stelde:

“Overwegende dat in huidig dossier geen tastbare bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk ten laste is van haar dochter en schoonzoon. Zo worden er documenten voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw geen werkloosheidsuitkering geniet noch afhankelijk is van de sociale zekerheid. Er worden daarentegen geen bewijzen voorgelegd met betrekking tot haar effectieve inkomsten.

Daarentegen worden er maar 6 overschrijvingen van steeds 200 euro voorgelegd voorafgaand aan de visumaanvraag van 08/12/2016 namelijk met de volgende data: 25/08/2015, 01/10/2015, 27/10/2015, 03/12/2015, 31/12/2015, 06/02/2016.

Hieruit blijkt duidelijk dat mevrouw wel degelijk eigen inkomsten dient te hebben gezien zij op basis van deze 6 overschrijvingen niet kan overleven, zeker gezien zij geen sociale zekerheid ontvangt, noch een werkloosheidsuitkering zou geniet. Tot slot valt op dat er sinds februari 2016 geen overschrijving meer werd uitgevoerd door de familie van mevrouw.”

Zij toont niet aan met welk stuk geen rekening zou zijn gehouden noch weerlegt zij met haar betoog de motivering van de verwerende partij, die op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat niet voldoende is aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van haar schoonzoon. Zij weerlegt niet dat zij slechts bewijzen voorlegde van 6 overschrijvingen van slechts 200 euro, waarvan de laatste gebeurde op 6 februari 2016, hetgeen strookt met de gegevens van het administratief dossier. Waar zij in het kader van huidig verzoekschrift wijst op en bewijs voorlegt van een overschrijving op 10 oktober 2016, dient te worden opgemerkt dat zij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met informatie die haar op het ogenblik van het nemen van deze beslissing niet kenbaar was gemaakt. Evenmin kan zij van de Raad verwachten dat deze het stuk in de beoordeling betreft nu hij hiertoe in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is. Voorts wordt in de bestreden beslissing reeds opgemerkt dat zij weliswaar bewijst geen werkloosheidsvergoeding of steun van de sociale zekerheid te ontvangen. Waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij ook zou hebben aangetoond dat zij niet werkt, weerlegt zij met deze ongestaafde bewering geenszins het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Hieruit blijkt duidelijk dat mevrouw wel degelijk eigen inkomsten dient te hebben gezien zij op basis van deze 6 overschrijvingen niet kan overleven, zeker gezien zij geen sociale zekerheid ontvangt, noch een werkloosheidsuitkering zou geniet”*. Het feit dat de referentiepersoon toereikende en stabiele inkomsten zou hebben, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en bewijst geenszins dat de verzoekende partij niet voldoende aantoonde ten laste te zijn van haar schoonzoon.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken en zij eveneens hieruit citeert, dient te worden opgemerkt dat zij eraan voorbijgaat dat door de verwerende partij op deze website het volgende werd gesteld: *“Familielieden van een burger van de Unie kunnen in België binnenkomen met een visum type C (kort verblijf), welk het doel en de duur van het voorgenomen verblijf ook zijn, op voorwaarde dat zij zijn gedekt door richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun*

familieleden" (eigen onderlijning). Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op goede gronden oordeelde dat de verzoekende partij in casu niet aantoonde onder het toepassingsgebied te vallen van richtlijn 2004/38/EG. De verwijzing naar de website van de verwerende partij is dan ook niet dienstig. Daargelaten het feit dat de verwijzing naar de website niet dienstig is nu de verzoekende partij niet aantoonde onder het toepassingsgebied van de genoemde richtlijn te vallen – zoals uitdrukkelijk als voorwaarde wordt aangegeven op de door de verzoekende partij zelf geciteerde website – merkt de verwerende partij eveneens terecht op dat hoe dan ook bepalingen op een website niet contra legem kunnen worden toegepast.

Waar zij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert omdat zij meent dat zij zich op de in het verzoekschrift geciteerde passage van de website kon beroepen, wijst de Raad erop dat dit beginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit het voorgaande blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

De verwerende partij merkt in haar nota eveneens terecht op dat genoemde website eveneens het volgende vermeld: *"Dit visum type C wordt gratis afgegeven (de visumleges worden niet geëist bij de indiening van de visumaanvraag), in het kader van een versnelde procedure. In principe ontvangt u een beslissing binnen 15 dagen vanaf het ogenblik waarop u aantoont dat u bent gedekt door de richtlijn."* (eigen onderlijning). Uit het voorgaande blijkt evenwel dat de verwerende partij op goede gronden vaststelde dat de verzoekende partij niet aantoonde te vallen onder het toepassingsgebied van richtlijn 2004/38/EG. De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat haar aanvraag laattijdig werd behandeld nu niet binnen de 15 dagen na het indienen ervan een beslissing werd genomen.

Waar de verzoekende partij tenslotte meent zich te kunnen beroepen op de artikelen 5, tweede lid en 6 van richtlijn 2004/38/EG, kan zij gelet op het voorgaande niet worden gevolgd, nu de verwerende partij terecht vaststelde – hetgeen door de verzoekende partij niet wordt weerlegd – dat zij niet valt onder het toepassingsgebied van de richtlijn als ascendent van haar Nederlandse schoonzoon daar zij niet aantoonde ten laste van hem te zijn. Deze artikelen, zoals hoger geciteerd, hebben slechts betrekking op familieleden van de burgers van de Unie in de zin van richtlijn 2004/38/EG, meer bepaald zoals omschreven onder de definities in artikel 2, 2), d) van genoemde richtlijn.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat de bestreden beslissing een bijlage 13sexies betreft die uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd, dient te worden opgemerkt dat dit een materiële vergissing betreft nu de bestreden beslissing geen bijlage 13sexies betreft maar wel een weigering visum kort verblijf.

Waar de verwerende partij in haar nota stelt dat het een visumaanvraag type D betreft, terwijl dit volgens het administratief dossier een visum C betreft, bevestigt de verwerende partij ter terechtzitting dat het gaat om een materiële vergissing in haar nota.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2; 5, tweede lid en 6 van richtlijn 2004/38/EG wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN